

VIJA POĻAKA - RIKVEILE

MĀJAS

Mums jāvēlas katram savas
Un vienas mājas pār mums:
Pat skumstot pārdomu gravās,
Tu zini - virs mājām ir jums.
Tas sargā no sala un lietus,
Tur silti, jo pavardā guns.
Tas paglābs no naidnieka viltus,
Kā mājai uzticīgs suns.

Tais dzimtas mājās ir labi-
Tur tavi bērni, tavs darbs,
Bet dzimtenes mājā stāvi,
Kā atbildīgs tēvzemes sargs.
Ja abas mājas ar jumtiem,
Un abas mīļas un tuvas,
Tad droši - caur gadusimtiem
Tām nedraudēs liktenis skarbs.

***

Ai, bagātais cilvēka mūžs,
Liec sevi kā grāmatu lasīt,
Laid citiem saprast un mācīt,
Kā vadīt šīs dienas un prasīt,
Lai liktenis apžēlo mūs.

Gan būs -
Gan pareizais vārds ko sacīt,
Gan skurbākās mirres, ko slacīt,
Un pasaules plašumus skatīt -
Lūk, bagātais cilvēka mūžs.

PIRMĀ MĪLESTĪBA

Mīlestība, mīlestība...maigums kā no plāna zīda...
Glaužas sirdij klāt un gaida,
Ko tā otra sirds tev raida.
Baltā, sārtā – tā tik दौरа,
Visās krāsās mulsi kaira...

Mīlestība – ziediņš pļavā, vai kā roze ērkšķu skavās -
Vienmēr gaidīta un sveikta.
It kā burvestībā teikta.
Celtā, peltā – lai kā būtu -
Viļņo krūtīs milzums jūtu.

Glabā pirmo mīlestību zīda tīklā ievīstītu.
Maigiem glāstiem pieradini,
Vēja brāzmām nostiprini.
Lai tā iztur, lai tā būtu,
Mūžu jūrā nepazustu.

Sēd kā sirmā kumeliņā tajā senā pasaciņā
Tava pirmā mīlestība,
Zīda tīklā ietīstīta.
Baltā, sārtā - vienmēr būsi
Pirmā, ko sirds atminēsies.

LAI DVĒSELES ZIED...

Ko vajag dvēselei, lai dziedātu?-
Tā gaismā atplaukt sāk
Un dzied...
Caur maldu ugunīm tā balta iet
Un dzied...
Un dzied, lai kur tā iet.
Ko vajag pasaulei, lai dziedātu?-
Daudz baltu roku, lai tās strādātu.
Un zemu liektās galvas
Gaismu redzētu...
Caur maldu ugunīm tad pārlicība nāks
Ar dvēselēm,
Kas baltas dziedēt sāks:
Caur debess gaismu
Pestīšana nāks,
Lai visa pasaule var balti dziedēt sākt.

BALTAS DOMAS

Baltas, baltas domas baltos ceļos snieg,
Baltos sniega kalnos ikdienība stieg,
Balto svētku gaidās tumsa cieši mieg,
Lai uz baltiem svētkiem balti bērni tiek.
Skaidrībā tik balti, kā balts sniedziņš tie,
Balti nomazgāti, kā tai dziesmā dzied,
Eņģelis tos vada baltā ceļā iet.
Lūk, kur ceļa zvaigzne debesslaukos dzied!
Laidīsim šai gaitā baltus bērnus mēs,
Atrast Kristus zvaigzni tālā Betlēmē...
Nav nemaz tik tālu vairs līdz apvārsnim,
Tikai baltu, baltu ceļu staigāt tiem.
Tālāk atkal celsies jauni apvāršņi,
Kurus tālāk staigās viņu pēcteči.

Baltas, baltas domas baltos ceļos snieg;
Balto svētku gaidās tumsa cieši mieg

KLĀT NAKTS

Kāds klusums mīt virs zemes,
Kāds klusums dvēselē,
Kad vakars izpleš spārnus
Un tumsas segu sedz,
Un vakarvēji sagulst
Tik klusi pazarēs,
It visa daba norimst
Kā lēnās šūpolēs...

Vēl noviz staru sudrabs, kad vakarzvaigzne aust,
Kad mēness klusi zogas pār mežu galiem paust,
Ka nakts jau tuvu, tuvu ar zvaigžņu pārsegu,
Kas sudrabstariem apvij ikkatru mājvietu.

Kāds klusums dus pār zemi,
Kāds klusums dvēselē...
Klāt nakts...
Un visu aiznes kāds sapņu pasaulē -
Klāt nakts...

TĀLOS CIEMOS

Dvēselīte - dvēselīte
San kā klusa bites dziesma...
Dodies ceļā, dvēselīte,
Silti, silti apaudamās...
Tālas tavas dzimtās mājas.
Cauri siliem, sniegā tītiem,
Ej caur nakti, pretī rītiem...
Salā nestingst dvēselīte,
Jo tā san kā bites dziesma.

Bišu dravas sanēšana
Atnāks līdz ar putu ziediem,
Ledus vižņiem ūdens klaidā...
Arī dvēselīte gaida
Pavasara ūdens palus,
Kas kā valodiņa čalos...
Ritēs klusa dvēselīte
Gaismas ceļu tālos ciemos,
Senaizmirstos pavasaros.

TIK TO VIENU

Soli pa solītim – ej!
Tik to vienu
Mācīties augu mūžu
Ik dienu -
Mīlēt cilvēci ej!
Parādā nepaliec,
Atdod ikvienam
To vienu, to vienu
Mīlestības pilno dienu,
Jo katram tā viena,
Kas jāpaspēj sniegt
Ikvienam ar smaidu,
Ar mīļu vārdu
Dvēseles gaišumā ej!
Soli pa solītim
Līdz mūža galam
Tik to vienu –
Mācīties mīlēt
Cilvēci – ej!